

LBRIS

We know
books

L.M. Aria

ZWANG

15 iulie, ziua zero

Editura Ink Story
Pucioasa, 2025

Prima parte

Capitolul 1

Sarah s-a trezit greu, ca și când somnul trăgea de ea să nu cadă în capcana realității. Însă trupul ei a refuzat să stea agățat în visare, smulgându-se înapoi în apartamentul pe care-l împărțea cu soțul ei.

Afară, cerul mohorât apăsa acoperișurile Berlinului împrăștiind în aer o ceață densă, în care îți era frică să te afunzi. În fiecare dimineață se auzeau zgomotele apăstate ale cizmelor soldaților ce patrulau pe străzile goale și cenușii. Camera în care locuiau era mică și rânduită excesiv. Era simplă. Avea mobilă din lemn lăcuit, o oglindă ovală spartă, într-un colț, un dulap dublu pentru haine și un radio ce emitea mereu pe frecvențele dictate de lider.

A întins brațul spre cealaltă jumătate de pat. Era gol. Era cald.

Sarah s-a frecat la ochii oboseți, apoi s-a așezat pe marginea patului. Primul lucru pe care l-a văzut a fost rochia sobră, de un gri murdar, de un gri ce avea menirea să-i șteargă zilnic zâmbetul de pe buze. De fiecare dată când o îmbrăca, din cauza materialului aspru și ieftin, simțea că tot trupul îi era învelit în sârmă ghimpată.

Pentru femeile germane, anul 1941 nu era doar un an de război, ci și unul de înăbușire, pentru că deviza impusă de regim era una foarte strictă, rezumându-se la trei cuvinte seci, care îți decideau întreaga soartă: *Kinder, Küche, Kirche*, copii, bucătărie, biserică.

Iar pentru că războiul avansa în ritm alert, femeile erau căutate din nou pentru munca în fabrici.

Sarah s-a ridicat. Și-a trecut degetele prin păr, apoi peste obraji. Chipul îi era tânăr, dar ochii oboseți. Nu mai zâmbea. Nu mai ieșea din discuțiile cotidiene. Se simțea o umbră manevrată de reguli și restricții din ce în ce mai aspre.

Și-a privit degetele de la picioare. Își făcuse un obicei din asta. Își dorea să le aibă diferite, să devină o oaie neagră din mulțime, însă femeile trebuiau să fie modeste, respectabile, devotate patriei și Führerului.

Înainte să iasă din cameră, a deschis fereastra. Se auzeau zgomote de pe stradă, vociferări și plânsete de copil. Un grup de femei cu pruncii sprijiniți de șolduri se duceau spre brutărie. Pe umeri aveau pungi din pânză, în care urmau să vâre rațiile: o bucată de pâine neagră, laptele praf și untul. Toate purtau același tip de batic pe cap, de parcă în ziua în care s-au împărțit s-au adunat toate la butic.

Sarah a ridicat privirea, gândindu-se că în cârdul acela ar fi trebuit să fie și ea. Dulapurile îi erau toate goale.

În depărtare se auzeau ecouri de marș.

— Război blestemat! a spus ea în șoaptă.

O șoaptă aproape stinsă de teamă că cineva ar fi putut să o audă. Ba chiar și soțul ei, Arthur, îi era complet devotat Führerului.

Și-a întors capul și din nou a văzut uniforma, bucată de material ieftin. Își ura locul de muncă, dar mai mult ura faptul că nu putea spune asta nimănui.

Sarah iubea cărțile. Iubea lumea din spatele lor și libertatea autorului de a scrie. Sarah își dorea să fie scriitoare într-o lume prea stricată.

— Cum ai dormit? a întrebat-o Arthur, scoțând-o din visare.

El era un bărbat comun, pe care dacă-l așezai în mulțime, se pierdea, neputând să se diferențieze de ceilalți. Era înalt, nici slab, nici gras, cu degete fine, îmbrăcat elegant, foarte organizat, cu părul de un blond spălăcit, ce-i acoperea urechile, avea ochi albaștri și gâtul lung.

— Neclintită.

Răspunsurile scurte ale lui Sarah erau un semn clar că ceva se întâmplase, iar Arthur i-a simțit tristețea din voce. S-a oprit din ce făcea. A luat-o de mână și s-au așezat pe pat.

— Poate ar trebui să faci ceea ce-ți place. Nu vei rezista mult într-o slujbă impusă și te vei simți mizerabil.

— Vreau să scriu, dar pe lângă faptul că nu pot, îmi e și teamă.

— De ce să-ți fie? Vei respecta regulile, atâta tot.

— Nu e chiar așa de simplu, voi fi supravegheată la fiecare pas de autoritățile naziste; orice aștern pe hârtie trebuie să se

încadrez în ideologia oficială a lor. Dacă și din greșeală, cu sau fără intenție, critic regimul ori sistemul politic, pot fi omorâți. Asta în cel mai bun caz. Și tu știi mai bine ca oricine, tu ești puntea dintre lege și om.

— Nu trebuie să amintești de îndatoririle mele și nici tu să nu te mai porți ca un copil, i-a spus ridicându-se, apoi s-a așezat în fața oglinzii pentru a-și îndrepta cămașa și, fără să o privească, a continuat. Ar trebui să fii mândră de disciplina oferită de Führerul nostru. El a fost cel care a creat o nouă Germanie din ruinele în care se aflase în perioada interbelică. Hitler nu face decât să fim o țară unită, prosperă, puternică și toate acestea sunt esențiale pentru viitorul și bunăstarea țării. Chiar nu vezi lucrurile astea?

— Arthur... a spus dându-se jos din pat.

Pielea ei avea culoarea laptelui cu un praf slab de cacao, părul lung și blond îi acoperea pieptul gol.

— Dragul meu, a continuat așezându-se-n spatele lui și cu mâinile încrucișate în jurul gâtului. Dar libera exprimare, îndoctrinarea asta cum că noi suntem nevoite să reprezentăm un ideal feminin folosite pentru a crește populația, pentru a ne supune bărbaților... poate exagerez puțin, dar nici dreptul la un loc de muncă serios nu-l avem; ție ți se pare corect?

— Salvarea de vieți, nu e? Creșterea populației? a întrebat în continuare calm, privindu-și reflexia în oglindă.

— Ba, desigur, dar este doar un fel de a învălui cuvântul real în niște cuvinte mai pompoase. Ce suntem lăsate să facem este strict

în necesitatea, fericirea, sprijinul și bunăstarea bărbatului. Și din nou te întreb: ție ți se pare corect?

— *Blut unde boden*, i-a zis întorcându-se spre ea. Sânge și pământ. Asta înseamnă că noi, sângele german și pământul nostru sunt fundamentul națiunii noastre și al puterii. Eu sunt de acord cu tot ceea ce liderul a menționat în sloganurile sale, sunt de acord pentru că vreau un viitor mai bun pentru mine și în special pentru copiii noștri. Da, îți e greu, dar ești de-a noastră. Fiecare face compromisuri. Acum trebuie să plec, nu-mi place să întârzi, mai vorbim când mă întorc. Să ai un serviciu ușor!

A sărutat-o pe creștet, și-a luat geanta și a plecat, lăsând-o cu privirea ațintită la urmele pașilor lui, iar în minte continuau să-i răsune cuvintele lui: *fiecare face compromisuri*. Nu se aștepta să-i descopere acea latură.

Nu este despre compromisuri, ci despre alegeri, despre viață, despre libertate, a gândit ea. Nu sunt un uter cu picioare, o slujnică pentru bărbat și nu sunt o fabrică de făcut copii doar pentru a-i aduce fericire Führerului. Mama nu m-a învățat astfel. Mama îmi zicea pe ascuns că lumea e mai mare decât pereții bucătăriei și că mintea valorează mai mult decât niște lecții de cusut sau zâmbete forțate. Îmi spunea că trupul e ca un templu, iar bărbații în ziua de azi nu știu ce e femeia. Poate că generațiile viitoare își vor aminti, mai zicea. Tata nu era niciodată în prejma noastră la astfel de discuții. Tata nu credea în așa ceva. Tata voia ca femeia să vorbească cât se poate de puțin. Doar întrebată. Iar sarcinile ei

să nu părească pereții bucătăriei. Dar o iubea pe mama. Așa, în felul lui de dictator. Așa e și soțul meu. Ei sunt oamenii lui Hitler, convinși că o femeie este în slujba bărbatului și a statului. Dar eu nu vreau să fiu așa. Eu îmi doresc să am ceva de spus, să-mi aleg singură cuvintele. Eu vreau să scriu. Să creez povești și să dau glas femeilor ca mine, care sunt închise în niște roluri impuse. Vreau să mă fac auzită prin ceea ce voi așterne pe hârtie. Și totuși, cum pot trăi cu mine însămi dacă accept această minciună? Nu mă pot preface că lumea lui Hitler e una bună și dreaptă când văd atâta suferință în jur. I-am văzut pe cei ce nu-i voi mai vedea niciodată. Am avut cunoștințe evrei, însă peste noapte au dispărut. Aici am fost când germanii, cu doar câțiva ani în urmă, au spart geamurile tuturor caselor unde ei locuiau. Au distrus sinagogi, au ucis și arestat mii de oameni. Pe ce motiv? mă întreb și acum. Unde e dreptatea în nedreptatea asta? De ce tatăl meu, de ce soțul meu mai cred în Führer cu atâta mândrie și devotament, mai ales când Hitler a declarat în fața parlamentului că avea să extermine toți evreii. Este un criminal. Este un om care ar trebui ucis.

A luat cana cu cafea pe care i-o pregătise Arthur, a oftat și, cu ochii pe rochie, a decis că era timpul să se pregătească pentru muncă. Însă când a trecut pe lângă oglinda ciobită într-un colț și și-a văzut reflexia, cearcănele proeminente și firele de păr moarte ce se lipiseră de pantalonii scurți, a avut un moment în care a văzut scene din viitor, de parcă Dumnezeu a lăsat-o să tragă cu ochiul la modul cum anii aveau să se aștearnă

în fața ei. Razele soarelui nu o mai mângâiau, ci îi ardeau pielea, diminețile, chiar dacă nu era obosită, se târa din pat. Nu se mai aranja, ci doar își prindea părul într-o coadă de cal care-i curgea pe spate. Hainele, deseori, erau luate din maldărul celor nespălate. Unghiile îi erau roase, iar sângele îi țâșnea aproape din fiecare deget.

— Voi scrie! Chiar dacă subiectele nu vor fi alese de mine, chiar dacă mi se va impune să aleg teme precum: elogiul lui Hitler și al partidului nazist ori patriotism sau tradițiile germane, măcar am satisfacția să știu că am cerneală pe foaie, că penița prinde viață din mâna mea, iar în paralel și fără ca nimeni să știe, voi lucra la un roman în care voi spune lucrurilor pe nume, pentru că, poate undeva, cândva, hârtiile mele vor fi găsite. Arthur nu va avea cunoștință de existența lui. Viitorul meu va fi schimbat. Doar eu am puterea asta.

Capitolul 2

Arthur a ajuns acasă mai târziu decât de obicei. Și-a lăsat geanta în locul obișnuit, de parcă dincolo de acel punct nu mai putea să-i care greutatea. Renunță la pantofi în timp ce cu privirea o căuta pe Sarah. Avusese o zi grea, care-i răpise și timpul de mâncare. Când a intrat în dormitor, a găsit-o dormind și, pentru prima dată după mult timp, s-a simțit nedreptățit, frustrat, ba chiar gelos.

I-a scuturat umărul strigându-i numele până când a reușit să o trezească.

— M-am întors! a spus liniar, însă pe chip nu era nicio expresie pozitivă.

— Cât e ceasul? a mormăit.

— Puțin trecut de zece.

— De ce ai stat atât de mult? Am crezut că vei veni mai devreme.

— Am fost la muncă, Sarah. Asta am făcut, i-a răspuns scoțându-și cu brutalitate hainele de pe el.

— Ești nervos.

— Da, am avut o zi groaznică și acum mai trebuie să-mi prepar și de mâncare.

— E pe masă, trebuie doar încălzită! i-a zis, apoi s-a întors cu spatele la el.

Arthur a oftat, masându-și tâmplele. Regreta frustrarea personală pe care a aruncat-o asupra

celel fără de vină. A ales să nu mai zică nimic, să lase noaptea să-i liniștească pe amândoi, însă ea ar fi avut multe să-i povestească.

În următoarea dimineață, alarma s-a împotrivit să sune. Arthur s-a trezit buimac, în întârziere și singur în pat. Pentru că nu putea să o mai aștepte, i-a scris în grabă un bilet, promițându-i că vor vorbi diseară de cum va ajunge.

Știi că în ultimul timp am fost mai mult plecat. Am fost trimis în afara orașului pentru o anchetă, mă întorc mâine după-amiază, iar atunci vom vorbi în liniște, ne vom putea ocupa de noi. Îmi pare rău pentru aseară. Fii bine!

Apoi a vrut să-și semneze numele pe foaia de hârtie, dar a renunțat imediat la gând.

A apucat geanta de mâner din mers, după care a încuiat ușa în urma lui, aceeași ușă pe care, la doar câteva minute distanță, a intrat Sarah. Fusesse la magazin, pe braț ținea punga cu chifle calde, pentru că în noaptea aceea îl iertase. A vrut să se întoarcă spre el, să-i spună că-l iubește, însă ceva nu a lăsat-o, poate orgoliul, poate durerea, poate trecutul care striga la ea ori poate teama că-i va judeca deciziile. Sarah nici nu apucase să-i spună că-și dăduse demisia de la job. Se trezise înaintea lui, pentru că era duminică și pentru că aveau o zi întregă împreună, în care să-i spună ce decisese ea pentru ei, pentru el, pentru fericirea lor, ca mai apoi să se bucure amândoi până când lumina avea să le ofere contur trupurilor goale, ochilor dilatați, transpirației ce le acoperea frunțile, inimilor ce încă mai galopau, picioarelor intersectate și

degetelor înnodate, dar el plecase, lăsând doar un amărât și grăbit bilet informativ, care nici măcar nu se sfârșise prin cuvintele dorite de ea.

— *Fii bine?* Cine mai scrie așa ceva în ziua de azi? le-a strigat pereților, după care a aruncat hârtia la gunoi.

Jumătate din acea zi s-a certat cu el în gând, iar restul o petrecuse scrijelind idei pentru noul ei roman, cel despre care nimeni nu putea afla, peste care praful avea să se aștearnă, fiind uitat într-un întuneric ce era de partea ei ori cel ce, poate, avea să schimbe viitorul și altor femei în aceeași situație cu ea. Crea personaje cu personalitate furată de la cei din viața ei, cu ticuri împrumutate, cu frustrări nejustificate, cu iubiri forțate. Crea conflicte și intrigi. Continua cu entuziasm și nu dorea decât să-și împartă bucuria cu cineva. În șoaptă, își spunea că e autor, că va ajunge o scriitoare cunoscută, că poveștile ei vor fi așteptate cu nerăbdare de toți și așa, în monologul ei, stiloul sfâșia hârtia atunci când cuvintele nu erau potrivite ori când orânduirea ideilor nu erau pe placul ei. Rând după rând era tăiat cu brutalitate de o mână indiferentă, până când, noaptea a luat-o prin surprindere, iar ochii se chinuiau să distingă vârful peniței și urma pe care o lăsa pe coală.

Cu toate că nu se simțea obosită, a decis să ascundă dovada inocenței, să pună toate hârtiile într-o cutie pe care mai apoi a ascuns-o sub pat. Din momentul în care nu a mai putut scrie, și-a pierdut interesul pentru restul serii. A privit pe fereastră de câteva ori, însă Arthur tot nu se vedea.